SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 12 | 15. JUNI 1935 | 84. AARGANG

DEN STORE GENGIVER ELLER GENOPRETTER.

Af Ældste *Nephi Jensen.*

Hvad er der i det almindelige Navn Joseph Smith, som foraarsager, at en Omtale af det gor de ugudelige rasende og de retfærdige glade? Hvorfor skaber det Fordommelse fra de vildledende Præster, og hvorfor fremkalder det Lovprisninger fra de ydmyde Hellige? Hvorfor muliggor det en Deling af Menneskeheden i to ulige Klasser, de, som hader ham, og de, som elsker ham meget?

Svaret paa dette Spørgsmaal er en af de mest betydningsfulde Kendsgerninger i det nittende Aarhundredes Historie. Svaret findes ikke i Ordet »Bedrageri«. Bedrageriets uklare Øjne saa ikke de fundamentale Kendsgerninger i Religionen saa godt som Joseph Smith. Fejltagelser og Sansebedrag har aldrig grundlagt en fuldkommen Kirkeorganisation, og den har heller aldrig givet Verden en stor og evigvarende Religionsfilosofi. Mentale Vildfarelser har aldrig formaaet at samle Mænd og Kvinder sammen i Titusindvis, som alle er af forskellig Karakter, Intelligens o. m. a., for at de i Fællesskab kan opofre sig for Menneskeslægtens Frelse.

Ej heller kan denne Profets Budskab blive drevet ud af Verdens Tanker og Betragtninger med Bemærkningen »Bedrager«, for hans Stempel paa sin Tid er for dybt til, at det

kan raderes bort med vanærende Navne og Rygter. »En Bedrager«, siger Carlyle, »kan ikke engang bygge et Hus«. Og dog lagde Joseph Smith Grundvolden for en Kirke og opførte en Overbygning derpaa saa vidunderlig i dens Skikkelse og saa fuldkomment udarbejdet i dens Arbejdsmetode, at den vil fremkalde rigelig Anerkendelse og Ros fra alle, selv fra de, som hader hans Navn. Han efterlader til sin Kirke en Gave, som bestod af Sandhed, Tro og aandelig Styrke, som har ledsaget hans Efterfølgere i deres Arbejde med at underlægge sig Ørkenen, bygge Landsbyer, bearbejde Jorden, saa de forskellige Kornarter og Fødemidler og Blomster kunde tilvejebringes, med andre Ord i deres Bestræbelser for at faa Ørkenen til at blomstre som en Rose, og det var ogsaa denne Gave, som hjalp dem til uselvisk Hengivenhed og Gudsfrygt, saaledes at de er villige til at sende deres Sønner og Døtre til alle Jordens Lande for at oplofte Kristi Kors og forkynde hans Ord uden at kræve eller ønske nogen jordisk Løn derfor.

Forklaringen paa Kraften i Joseph Smiths Navn findes ikke i Ordet »Bedrager«. Den findes i den dybe, livsgivende Kendsgerning, at han var en guddommelig Gengiver af evig Sandhed.

Hans virkelige Bane begyndte i 1820, da han af Faderen og Sønnen blev givet en virkelig Mission. Det var samme Aar, som Herbert Spencer fødtes. Begge disse Mænds Navne har lydt over hele Verden. Den ene er synonym for Tvivlen, og den anden er kendt for hans enorme Tro. Den ene var Agnostiker, hvorimod den anden viste en levende Tro. De stræbte begge efter at finde det samme — Kundskab om Gud. Herbert Spencer benyttede Forstandens og Spekulationens Nøgler til Hjælp og Joseph Smith benyttede Troens og Gudsfrygtighedens Nøgler.

Herbert Spencer forsøgte at blive bekendt med Gud gennem en uendelig Undersøgelse af Tingenes Ydre, medens Joseph Smith formedelst trosinspirerende Bøn naaede ind til Guds Nærhed. Herbert Spencer sluttede sit Liv med at sige: »Gud er ubekendt, man kan ikke faa noget at vide om ham.« Da Joseph Smith kun var en fjorten Aars Dreng, skuede han alle Tings Skaber og hørte hans Røst, som stilnede Stormen og vandrede paa Bølgerne.

Hans første lydelige Bøn markerede Begyndelsen til den virkelige Nutids aandelige Renaissance. Den unge Drengs mægtige Tro gennemtrængte den blaa Himmelhvælving, fra hvilken der ikke var lydt et Ord i et Tidsrum paa 17 Aarhundreder, og den nedkaldte Himlens Majestæt til Jorden. Han kendte Nøglen til Kundskab om Gud. Han ejede en

Kraft, som var større end en Hærskares, den enorme Tro, som gør Himlens Kræfter til Menneskenes Tjenere.

Paa den Tid, da Huxley med stor Færdighed talte om en »fraværende Gud«, og lærde Teologer bøjede sig for det retoriske Billede, kom Joseph Smith med Læren om den levende og sande Gud. Tvært imod de ældste Tiders Lærdomme om en Gud »uden Legeme, Følelser og Tilbøjeligheder«, forkyndte denne modige Profet, at Herren i Himlen er en legemlig Skikkelse, i hvis Lignelse Mennesket blev skabt. Han modsagde modigt Raadet i Niceas »Ophobning af Ord«, med hvilke de forklarede Treenigheden — Joseph Smith forklarede Biblens Lærdomme, at Faderen, Sønnen og den Helligaand er tre forskellige adskilte Personer, som er eet i Hensigt og Virksomhed. Medens de fejge og frygtsomme Præsters overfladiske Trosbekendelse var langt fra denne Lære, gav Joseph Smith den sande Mening af den varme, livsgivende Tro, som findes i Indledningen til Herrens Bøn »Vor Fader, du som er i Himmelen«.

Paa en Tid, da Teologerne i alle Sekter og Trosbekendelser sagde, at Biblen indeholdt alt det, som Herren vilde aabenbare til Menneskene, oversatte Joseph Smith formedelst guddommelig Inspiration Mormons Bog fra de Guldplader, som indeholder Optegnelserne og Beskrivelserne om Guds Handlemaade med sine »andre Faar«, Forfædrene til Amerikas Indianere. I mindre end eet Aarhundrede efter, at han havde givet Mormons Bog til Verden, som et Evangelium, som var gengivet til Jorden af en Engel — har næsten en Million Mennesker anerkendt og modtaget hans Budskab. De ivrige Tilhængere af Joseph Smith har oversat denne Bog til fjorten forskellige Sprog. Og de sender det Budskab, den indeholder, til hver »Nation, Slægt, Tungemaal og Folk«.

Han gav Verden en sund hygiejnisk Lovsamling indbefattet i den Aabenbaring, som kaldes »Visdomsordet«, hvilken fordømmer Brugen af The, Kaffe, Tobak, alkoholholdige Drikke og Overdrivelse af Kødspisning. Videnskabelige Undersøgelser, som har været foretaget, efter at denne Aabenbaring var givet, har bevist denne guddommelige Sundhedsregels Nytte. Denne fra Himlen sendte Lov har beskyttet Hundreder og Tusinder fra Tobakslysten, Umaadeholdenhed og Drukkenskab, og den har i høj Grad forøget Sundhedstilstanden, Arbejdsdueligheden og Skønheden, samt deres Livslykke.

Gennem guddommelig Inspiration modtog han virkelig profetisk Forudseenhed. 28 Aar inden den amerikanske Borgerkrig brød ud, foudsagde han, at Krig vilde begynde i Staten Syd Carolina, at »de sydlige Stater vilde adskille sig og

kæmpe imod de nordlige Stater«, at »de sydlige Stater skulde henvende sig til Storbritannien og bede om Hjælp, og at denne Strid skulde slutte med mange Menneskers Død og Elendighed«. Hver Detaille af den Profeti blev en tragisk Sandhed ved den amerikanske Unions Dødskamp mellem de sydlige og nordlige Stater. Over en Million Grave i de Forenede Stater bevidner denne mærkværdige Mands profetiske Magt.

I Stedet for Aandelighed fandt han blandt Menneskene Sentimentalitet. Prædikanterne benyttede deres Veltalenhed til at tale om den store Begivenhed, som fandt Sted paa Pinsefestens Dag, da Tunger af Ild kom over Apostlene, men de tænkte ikke over, at Folket 18 Hundrede Aar efter, at Petrus havde »rørt Hjerter« hos Synderne, kunde glæde sig over det, som beviste Aabenbaring og Profeti. Medens Teologerne endnu var i Færd med at forklare de store Ting, som Gud havde gjort for sit Folk i fordums Tider, bevidnede Joseph Smith ivrigt om de store Ting, som Gud nu i Dag gør for sit Folk. Han bekræftede paany de gamle Løfter og beviste deres Holdbarhed og Stabilitet.

Han besvarede Spørgsmaalet: Hvorfor er Mennesket kommet? paa en Maade, som Digtere og Filosofer nu begynder at besvare det paa. Med Ordene: »Mennesket er til, for at det kan nyde Glæde« gav han den bedste og mest sande Forklaring paa Hensigten med Menneskets Eksistens. Medens Teologerne endnu paastod, at Mennesket blot var en Jordens Søn, paastod han bestemt, at Mennesket er Guds Søn, som er bestemt til i Evighedens Aar at overkomme, besejre, udvikle og tiltage i Kundskab, Visdom, Godhed, Magt og Herlighed, indtil det er fuldkomment, »ligesom Gud i Himlen er fuldkommen«.

Han forkastede den væmmelige Lærdom om evig Straf, som bestemmer, at alle Anti-Kristne skulde være et Sted, hvor der var evige Flammer, og de Kristne skulde gives Englevinger og Harper til baade de gode og onde, naar blot de har sagt Ordene: »Jeg tror paa Jesus«. Han bekræftede paany Johannes Forkyndelse, at Menneskene vil blive »dømt efter deres Gerninger«.

Han henledte atter Opmærksomheden paa Pauli ophøjede Lærdom om de forskellige Grader af Herlighed i de evige Verdener og forklarede alvorligt, at nogle Mennesker vilde kun opnaa en Herlighed som de glittrende Stjerner, andre som Maanens Glans, medens de, som trofast har kæmpet for Sandhedens Sag og Retfærdighed skulde straale med Solens blændende Skær. Han drev den mørke Skygge paa Flugt, som fandtes over Graven. Han fornægtede det begrænsede Dogme,

at Menneskets Haab om Frelse begravedes med det jordiske Tabernakel, og han lærte det herlige Princip om Frelse for de Dode.

Han gav Ordet Himlen en ny Mening. Han erkendte ikke Teorien om de bevingede Engle, som i al Evighed spillede paa Harper, og forklarede, at Himlen var et Sted, hvor de sandeste menneskelige Baand er uforkrænkelige, og de herligste Minder fra dette Liv blandes med Glæden og Herligheden i det Liv, som er uden Ende.

Hans Plads i Tiden er sikret. De mægtige Kendsgerninger, han kom med, begynder allerede at lyde højere og højere end Lognene fra hans vildledte Fjender. Beretningen om hans triumferende Tro er en af de mest vidunderlige Beretninger i Nutidens Annaler. Den giver Haab, Lys og Liv. Den er en Ledestjerne, som belyser Vejen over det gabende Svælg, som Uvidenhed og Overtro har dannet mellem Mennesket og Gud. Titusinder af gudhengivne Mænd og Kvinder med stor Tro, som har hort denne Beretning om en altovervindende Tro, har sogt efter Kundskaben om Gud med en Iver og med Alvor saa uforfalsket, at de har modtaget Aandens Vidnesbyrd om Guds Eksistens, Kristi Guddommelighed og et kommende Livs Virkelighed, som »bringer den Fred, som overgaar al Forstand«.

Hvilken vidunderlig Mand var han ikke? Han var en Seer. Han var en Profet. Gennem den Helligaands Inspiration saa han fremad til Morgendagen og Tiderne derefter. Han var en Lærer. Han gav Verden i den mest oplyste Tidsperiode en fornuftig, original og indholdsrig religios Filosofi, som fuldstændigt har modstaaet og overvundet de Lærdes Modstand og de Ugudeliges Forfolgelser i en Tidsperiode af mer end 100 Aar. Han var en stor Organisator. Gennem guddommelig Hjælp oprettede han en Kirke saa fuldkommen i sin Organisation og Arbejdsmetode, at den fremkalder Lovord, selv fra Kirkens Fjender. Han var en Leder blandt Menneskene. Gennem den magiske Kraft fra hans rene Karakter, ægte Trofasthed og Hengivenhed til Sandhed og Gud, samlede han omkring sig Medhjælpere i Arbejdet for Sandhedens Sag og Retfærdigheden, et Antal af hojeste Retskaffenhed og storst medfodte Intelligens.

Han horer til Tiderne. Trompetlyden fra hans mægtige Trosbekendelses Kendsgerninger vil altid lyde gennem alle Lande med alle forskellige Klima, med Opfordring til den tvivlende Verden om at omvende sig og tjene Herren. Alle, som giver Agt paa den klare og gennemtrængende Lyd i hans dybe, sikre Budskab om Haab, vil altid hædre og ære denne sande Guds Profet. Saa længe som Mennesker længes

efter en inderlig Tro, Kærlighed til Sandhed og ærer Gud, vil denne store og gode Mand, som gengav eller genoprettede Troen, underviste om Sandheden og forherligede Gud, blive erindret i al Evighed.

(Uddrag af en Radiotale, som holdtes den 15. Dec. 1934 i Salt Lake City.)

PROLOG

I ANLEDNING EVANGELIETS FØRSTE GANGS FORKYNDELSE I SKANDINAVIEN, AAR 1850, 14. JUNI.

I mørke og dunkelhet Norden laa,
som og de øvrige lande.
Guds ord man tilfulde ei kunde forstaa;
det maatte selv skriftkloge sande.
Man søgte, og gransked, men fant dog ei vei,
de skriftkloge sagde: »forstaa's skal det ei
saa som det er skrevet! aa nei! aa nei!
det er åndeligt alt, der en for dunkelt for mig.«
Som rimeligt var — man tumlede om —
hver hadde sin egen mening:
en vinked, hid til mig hun kom!
en anden — nei til min forening!
ja, lærer' i hobetal man tok,
det var forudsagt, i den Bibelbok.
Alvorlige mænd gik i bønn til Gud,
ak fader — og fri os af mørket ut!
Og se! da bryder fra vesten frem
et lys, der blender alle.
Der kom et bud, fra vort himmelske hjem.
for børnene til sig å kalle.
Det strakte sig til den hele jord —
paa vandringen kom det og hit til nord.
Fem og otti aar er det siden,
det første gang hortes i Norden med tvivl,
at Gud atter til jorden nu tale vil.
Sin præstedomsorden oprettet han har
igjen, som i fordums dage det var.
Men, som i Kristi dage det gikk,
så nu hans tjenre fornemme fikk,
forfulgt blev de allevegne.
I fængsel kasted, for dom're slept,

af præst og lægmand efterstrept —
de ofte var nærved å segne;
og dog holdt de ut, bar budskabet frem
inn i de mange tusinde hjem.
Gud dem velsignet, og seier gav,
saa frukt de bragte med over hav,
trods ondskabens list og renker.
Fra sted til sted de vandred om,
for det meste bortjaget, hvor de kom.
Og Norge sin del av velsignelsen får,
men, mon det samme påskjonner?
O landsmenn vågn op! nu budskap udgår,
der kaller på dotre og sønner.
Ja lytt til Guds kalden, idag er det tid!
omvend dig! og sog Guds kundskap med flid,
og lad dig med ham forsone.
I dåpens vanne du rensning får,
og når du atter derav opstår —
får du kraft til fornyet levnet.
Skynd dig! Herren kaller nu,
kjære ven — hvad svarer du?
vil du på Guds side stå —
eller egne veie gå?
husk, det gjelder salighet —
folg hans kalden, det gi'r fred.

Rachel O. Moe,
Bergen, Norge.

ANDREW JENSEN I DANMARK.

Sondag den 2. Juni ankom den saa velkendte og meget omtalte Historieskriver Andrew Jensen til Kobenhavn. Kobenhavns Borgmester, Ledelsen af Dansk-amerikansk Klub var tillige med Repræsentanter fra Pressen ved Baaden den Morgen, Baaden ankom, og han blev af Offentligheden vist megen Ære.

Som »Bikuben« tidligere har gjort Læserne bekendt med, repræsenterede Ældste Andrew Jensen Guvernoren for Utah, Henry Blood, da Staten Utah efter Henvendelse fra Rebildkomiteen har besluttet at skænke Pioner-Musæet i Lincoln Blokhuset en Vogn af den Slags de forste Emigranter benyttede, da de drog over de uendelige Sletter, og det er denne Vogn, Broder Jensen skal aflevere ved Rebildfesten den 4. Juli.

Ældste Andrew Jensen vil sikkert huskes af alle de ældre

Medlemmer fra hans tidligere Missioner og Besog til Danmark. Trods sine 84 Aar var han dog aandsfrisk og holdt samme Dags Aften, som han ankom, en interessant Tale for de Hellige paa omtrent en Time, og om Tiden havde tilladt det, vilde det sikkert ikke have voldt ham nogen Vanskelighed med at fortsætte.

Det var meget beklageligt, at Broder Jensen ikke, som ventet, kunde have været iblandt os under vort store Ungdomsstævne i Pinsen, men da Tiden er meget korstbar, og da andre Lande nodvendigvis maatte besoges inden den 4. Juli, var det ikke muligt at formaa ham til at blive i den Tid. Broder Andrew Jensen medbringer medbringer sin Hustru og Datter, Eva J. Olsen, som ogsaa talte ganske kort samme Aften med Præsident Petersen som Tolk. Datteren, Soster Eva Olsen, repræsenterer paa samme Tid »Utah Pionerdotres Organisation«, i hvis Bestyrelse hun i længere Tid har arbejdet.

Vi byder vore Gæster, vor forhenværende Missionspræsident, Historiker Andrew Jensen med Hustru og Datter hjertelig velkommen til Danmark, og haaber, at deres Besog denne Gang maa blive behageligt og mindeværdigt.

Efter Bestemmelsen skal Broder Jensen tale ved Ræbildfesten, som iovrigt vil blive trasmitteret over saavel danske som amerikanske Radiostationer.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Ældste Poul Benjamin Tanner fra Salt Lake City, Utah, ankom den 31. Maj 1935 til Kobenhavn og er beskikket til at arbejde i Brønderslev Gren, Aalborg Distrikt som Medhjælper til den ny danske Missionær Ældste Jess P. Jessen.

Vi byder disse Brodre hjertelig velkommen i Missionsmarken og haaber, at de maa have Herrens Velsignelser i deres ansvarsfulde Gerning.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

AFSKEDSFEST.

Lørdag den 25. Maj 1935 afholdtes der Afskedsfest paa Hotel »Deutsches Haus«, Sonderborg, for Ældste Jess P. Jessen, som er kaldet som Missionær i den danske Mission. Festen lededes af Distriktspræsident Richard D. Jensen. Flensborg Sangkor, Soskende fra Esbjerg og Sonderborg var nærværende, og et godt Program, saavel alvorligt som for-

nøjeligt, blev udført. Brødrene Klindt, Flensborg, Ejnar Nielsen, Esbjerg, Præs. Richard D. Jensen talte, og de Tilstedeværende var alle grebet af den rette Aand. Festen overværedes af ca. 40.

DEN NORSKE MISJON.

VÅRKONFERANSEN I TRONDHEIM DISTRIKT 27—28—29 APRIL.

Følgende misjonsautoriteter var tilstede ved konferansen: Presidenten for det norske hovedkvarter Milton H. Knudsen, str. Vivian C. Knudsen, distriktspresident Arthur C. Ridd, samt følgende reisende eldster: Raymond Wm. Moe og Wendell Christensen, Kristianssands gren, Winslow Swendsen og Robert L. Torkelson, Narvik gren, Earl H. Richards og Vaughn J. Larsen, Trondheim gren.

Lørdag aften den 27 april kl. 8 blev et prestedomsmøte avholdt.

Forstander Sverre Kristiansen talte om de nedbrytende og opbyggende krefter, som finnes overalt i naturen, gjorde opmerksom på, at enhver, der har mottatt prestedømmet, i en sterkere grad end andre var engasjert i de opbyggende krefters arbeide. Det gjalt derfor å være sig ansvaret bevist og handle i troskap mot dette prestedømme. Pres. Ridd takket forstanderen for de gode råd og bad brødrene ta disse med sig ut i det praktiske liv. En del brødre blev derefter forfremmet i prestedømmet. Pres. Milton H. Knudsen talte derefter om Visdomsordet og Tiendeloven, og disse loves efterlevelse.

Der var 31 tilstede.

Søndag fm. kl. 1/2 11 blev offentlig møte avholdt i Tordenskjolds gt. 2, hvor alle de reisende eldster samt president Knudsen talte om deres erfaringer i misjonsmarken, samt opmuntret søskende om å berede sig og ha olje på deres lamper, så de kan møte brudgommen, når han kommer.

Der var 83 tilstede.

Kl. 1/2 1 blev et spesielt møte avholdt for Kvinneforeningens og Søndagsskolens presidentskap, lærere og lærerinner, hvor president Milton H. Knudsen og str. Vivian C. Knudsen gav råd og formaninger med hensyn til organisasjonernes ledelse.

Kl. 7 aften blev offentlig møte avholdt i Bondeheimens festsal. Distriktspresident Arthur C. Ridd talte over emnet: »Hvem er menneskene?« Str. Vivian C. Knudsen talte om »kirkens utdannelses- og hjelpe-organisasjoner«. President

Milton H. Knudsen talte over emnet: »Kristus, livets ord, det levende vann«.

Der var ca. 200 tilstede.

Møtene var under presidium av presidenten over det norske hovedkvarter Milton H. Knudsen og blev ledet av distriktspresident Arthur C. Ridd. Sangen ved alle møter utførtes av koret.

Mandag aften blev en fest avholdt under ungdomsforeningens ledelse. Et godt program blev utført, likesom president og str. Knudsen talte til forsamlingen. Bevertningen bestod av sjokolade og smørrebrød.

Der var 75 tilstede.

Arthur C. Ridd,
distriktspresident.

Solveig Astad,
sekretær.

ANKOMST.

Eldste Nels Norman Larsen fra Minneapolis, Minnesota, kom til Norge den 4de mai 1935. Han overblev konferansen i Bergen og var da beskikket å arbeide i Kirkenes med eldste Earl Richards. Vi nu har to reisende eldster fra Minneapolis, som arbeider i Norge. Vi er taknemmelig for disse våre brødre. *M. H. K.*

BESØK.

Pres. og søster M. H. Knudsen har nylig besøkt Bergen, Haugesund, Stavanger og Aalesund. Stor og velsignet møter var holdt i alle disse grener. Der er mange, som er interesserte i evangeliet på det vestlige kyst av Norge, og det er beklageligt, at vi har ikke flere reisende eldster.

BESKIKKELSE.

Søster Clara Hjørnevik fra Salt Lake City er beskikket å arbeide i Bergens gren for 6 måneder. Hun er en ivrig kjemper for Herrens sak, og det gleder oss å få hennes hjelp.

ET ORD.

Når jeg tar til pennen og sender ind disse linjer, er det fordi, jeg mener, det er påkrevet, og fordi jeg er fyldt av harme over den måte, enkelte av kirkens medlemmer benytter sig av deres medlemskap til å skape uro og splid i grenen. Ethvert medlem i kirken bør vite, at de ingen rett har til i noget som helst møte og stå frem og klandre den måte, grenen blir ledet på. Ei heller må de, som har lærerstillinger inden grenen, misbruke disse ved å blande ind ting uvedkommende leksen. Det vil kun lede til en diskusjon,

som vil nedbryte samholdet og den gode ånd blandt medlemmene. Når misjonsledelsen kommer med forandringer i grenens program, er de ansvarlige til kirkens autoriteter, at disse blir gjennemført. Alle forandringer, som blir foretatt, er i harmoni med kirkens universale program, så forsøk ikke at gjøre livet surt for dem, som skal gjennemføre det. De kan kanske selv komme i ledelsen en gang, og da vil De lære og sætte pris på loyalitet. Tænk ikke formeget på og tilfredsstille enkelte sneversynte krav utenfra. Før eller senere vil *De* anerkjenne kirkens program som det eneste saliggjørende. Det vil efterhvert som en surdeig trænge sig ind over alt og skape bedre forhold og en bedre moral hos mennesket. Lad os slutte op om kirken som en flok og ved vårt gode virke arbeide i forening for og fremme kirkens program i den gren, vi tilhører, og ikke henge oss op i gamle tradisjoner, når disse har vist sig ikke og føre frem. Altså først og fremst samhold. Vi må være sterke indenfor, om vi skal bryte skansene utenfor. Og så til sidst, husk, at Gud står bakom.

Ramm Arveseter,
dist.pres.

SAMVITTIGHET.

En god samvittighet er en stor velsignelse — og hvilken trøst! Den fattige, ulærde mann med en god samvittighet er lykkelig. Men den mann, som ikke har en god samvittighet og overser Gud, er, skjønt har besitter stor rikdom, ulykkelig, for skrekkelig er ensomheten for den sjel, som er alene i verden. *Gerald C. Tusler.*

* * *

God opførsel fremmer virksomhet, samvirkning, rettferdighet, for de er en kombinasjon av riktig holdning og passende uttrykk. Dr. *Raymond Phelan.*

* * *

ANONYME GODER.

Jeg er ophavet til unevnte goder. Vi er mange. Dette er *hvad* vi gjør, og *alt* vi gjør, Vi lytter til alt godt, som blir sagt om folk, bak deres rygg, og så sitter vi ned og skriver dem, og forteller hvad vi hørte. Tenk på å motta en notis som denne: »Jeg hørte igår en mann, som sa, at *du* var den beste og flinkeste skytter i staten.«

»Anonymitet« og »overtro« har så lenge været forenet med uvidenhet, at begge ord nu er dårlig omtalt. Lad oss oprette anonymiteten ved å la det gjøre millioner av mennesker lykkelige i året. *Anonym.*

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

KAN DENNE SYGE VERDEN HELBREDES?

De af vore Læsere, som lyttede til et i England nylig holdt Radioforedrag af William Kenthworthy — en ung arbejdsløs Mand, som nu faar Understøttelse — maa være blevet lige saa bedrovet, som vi blev, ved at betragte det slaaende Billede, som han malede over de beklagelsesværdige Tilstande, som hersker. Han talte som en fra de arbejdendes Rækker og vidste ,hvad han talte om. Han udtrykte ingen Bitterhed, selvom hans personlige Kaar lige for Øjeblikket var beklagelsesværdige og nedtrykkende. Han havde mistet sit Arbejde, men ikke sit Mod. Han havde forsogt længe, baade tidligt og sent, at faa noget Arbejde, saaledes at han kunde være i Stand til at forsørge sig, men uden gunstigt Resultat. Uheld syntes at følge ham, men endnu kæmpede han tappert imod Fortvivlelse. Hvad der gjorde Beskrivelsen endnu mere mork og trist var Visheden om, at denne Arbjdsløshedstilstand var typisk for omkring 1 Million andre Mænd i det britiske Rige — ja, ogsaa for mange Millioner af Mænd i andre Lande.

Det er sandelig sandt, at denne Verden er syg, ellers kunde der ikke findes saadanne Forhold og Tilstande, som Kenthworthy beskrev. Derfor lyder atter og atter det Spørgsmaal om, hvorledes denne Sygdom kan fjernes.

Mr. Kenthworthy har et Helbredelsesmiddel. Hans Lægemiddel findes i »Kristi Socialisme«, en Socialisme, som baseres paa Jesus, en Ligestillethed og Berettigelse, Selvringhed og Fred. — »Vi lever og har længe levet i en Verden, som er fyldt med Begærlighed, Glubskhed og Grusomhed og Ønske om selv at tilegne sig saa meget som vel muligt; det er virkelig nu paa Tide at indse, at der er et større Maal, en Havn, hvor der er Fred og Lykke for ethvert Menneske, som fødes paa denne Jord.« Men det fordrer »en Forandring, som maa begynde at spire og vokse i Menneskenes egne Hjerter, og i deres Handlinger, før det faar nogen Indvirkning paa det System, som de lever under«. — »Rationalisation, kortere Arbejdstid, forøget Vareudbytte og Næringsliv berører ikke

dette Spørgsmaal; det, der behoves, er en fuldkommen Forandring af Menneskets Sindelag. Jeg tror, at denne Forandring er begyndt allerede; — en Virkelighed, hvor Nationerne taler med hverandre ikke om Toldmure, men om det, som har almen Interesse og almen Fremgang, og hvor hele den menneskelige Race forenes i et Broderskab af god Forstaaelse, Vilje og Samarbejde — Kristi Socialisme. Blot den tilbyder os vor Frelse og en Befrielse fra den Tilstand, hvor alle Nationers Statsmænd stadig fortsætter med at mundhugges, skændes, hade og frygte samt udruste deres Lande til Tænderne.«

Mr. Kenthworthy ser i den altomfattende Antagelse af Principperne Broderskab og Kærlighed, som Jesus lærte om, et fuldkomment Helbredelsesmiddel for denne vor syge Verden. Og han ser ganske rigtigt. Andre har set det samme. Maaske er der faa, om der overhovedet findes nogen, som vil betvivle Virkningen af Helbredelsesmidlet, om det skulde anvendes under de for omtalte Tilstande. — »Men hvorfor benyttes Midlet saa ikke?« vil de ufordærvede maaske sporge. Mr. Kenthworthy siger, at Menneskenes Hjerter maa blive »forandrede« — hvilket i Almindelighed er meget vanskeligt, og ofte umuligt at gore. I hvert Fald maa Menneskene have et Motiv for at bevæges, om der skal blive nogen storre Forandring i deres Holdning, deres Handlemaade og i deres sociale Forhold. Dette er i alle Tilfælde sandt, om Forandringen er fra en lavere til en højere etisk Plan. Og det har aldrig hændt, at man kun har kunnet foreskrive eller omtale, hvorfra man skulde faa det mægtige Motiv, som er nodvendigt for at forandre Menneskenes Hjerter tilstrækkeligt til at kunne faa en Tilstand, som Mr. Kenthworthy taler om. Det kommer heller ikke til at ske, for Menneskeheden anerkender Jesus Kristus som deres Frelser og Forløser. Vi indrømmer, at dette er en dogmatisk Paastand, men den er ikke desto mindre sand, som vi imidlertid ikke her vil komme nærmere ind paa at forklare. Men tænk paa den enorme menneskelige Elendighed og Lidelse, som ikke vilde findes, om den gyldne Regel blev iagttaget og bemærket, thi da vilde vi af vort ganske Hjerte onske, at Erkendelsen af Jesu Kristi Guddommelighed ikke var en Nodvendighed, for vi kunde folge »den gyldne Regel«.

Men Herren kender sine Borns Hjerter. Han véd ogsaa, hvilken Magt Satan har over dem. Derfor har han sagt, at Selviskhed, Gerrighed, Had, Bitterhed og Ugudelighed, som resulterer i menneskelig Sorg og Elendighed, skal raade, indtil Satan er bundet. Dette fritager dog ikke de retfærdige og rettænkende Mennesker fra at gore alt muligt for at gore

Retfærdigheden raadende i den Udstrækning, at den vil formindske Menneskenes Elendighed og Ulykker. Og dette er værd at stræbe efter, for det fortjener de største Anstrengelser af saavel de stærke som de svage.

Og heldigvis har Erfaringen vist, at Troen paa Gud og et retfærdigt Liv i sig selv er et kraftigt Middel at anvende som Hjælp imod Lidelser. Den Helligaands Trøst er den eneste og bedste Glæde, som er kendt blandt Mennesker, og dens Velsignelser kan nydes af de fattige, de svage, de bedrovede, saavel som af de mere lykkeligt stillede i økonomisk Henseende. Selvom Freden, Sikkerheden og Retfærdigheden faktisk er uopnaaelige i deres Fylde paa en Tid, hvor Satan har Magt over Verden, saa følger der dog stor Belønning med til dem, som stræber efter at opnaa disse Ting.

Joseph F. Merrill.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

23. Juni.

JESUS BESØGER OG FORSVARER TEMPLETS HELLIGHED.

Tekst: 1. Tim. 3: 15; Mark. 11: 17; Es. 56: 7; Joh. 2: 13—22.

Behjælpelig Oversigt:

1. Paaskefejringen i Jerusalem, (a) Jesus nærværende i Lydighed til isralitiske Love, (b) Jesus besøger Templet.
2. Templet, (a) dets Hensigt og Formaal, (b) dets Vanhelligelse, (c) Kristi Vrede.
3. Templet renset, (a) Betydningen af denne Handling, (b) Jesu Budskab.
4. Jesus henviser til sit Legeme som et Tempel og forkynder dets Ødelæggelse og Opstandelse.

Af Teksthenvisningerne henvises særlig til Joh. 2: 13—22, og vi lærer deraf, at Herrens Hus er et helligt Sted og skulde betragtes som saadant, og ligeledes at vort jordiske Tempel besidder Guds Aand; derfor skulde det holdes rent.

---

30. Juni.

FOLKET I SAMARIA HØRER JESUS OG TROR PAA HAM.

Tekst: Joh. 4: 1—42.

Behjælpelig Oversigt:

1. Ved Sykars Brønd, (a) Jesus hviler.

2. Den samaritanske Kvinde — Forholdene mellem Jøderne og Samaritanerne.
3. Jesu Opfordring, (a) Kvindens Svar, (b) Jesus lærer Kvinden, (c) hendes Vidnesbyrd og Erklæring til sine Naboer, (d) Samaritanernes Vidnesbyrd.

Af denne Lektie lærer vi, at et Vidnesbyrd om Kristi Missions Guddommelighed kun erholdes af disse, som tjener ham »i Aand og Sandhed«.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

23. Juni.

VUGGEN I FLODEN.

Tekst: 2. Mos. 1; 2: 1—10.

Behjælpelig Oversigt:

1. Trældommet, (a) en ny Konge, (b) Israliternes Arbejde, (c) Kongens Forlangende.
2. Barnet Moses, (a) hans Forældre, (b) de første 3 Maaneder af hans Liv, (c) Rørkisten, (d) en Prinssese som Plejemoder, (e) en virkelig Moder passer ham.

Af denne Lektie lærer vi, at Herren beskytter dem, som har Tro og Tillid til ham.

---

30. Juni.

MOSES I HERRENS SKOLE.

Tekst: 2. Mos. 2: 11—25; 3; 4.

Behjælpelig Oversigt:

1. En Leder blandt Israel nødvendig.
2. Moses fra Midian, (a) Jethros Dotre, (b) 40 Aar i Ørkenen.
3. Moses kaldes af Gud, (a) den brændende Tornebusk, (b) Guds Syn, (c) hans Frygt, (d) Tegnet fra Gud, (e) Aaron kaldes til at hjælpe ham.
4. Tilbagekomsten til Ægypten, (a) Modet med Aaron, (b) Ældsterne godkendte Aaron og Moses.

Af denne Lektie lærer vi, at formedelst Tillid til Gud faas stor Styrke.

MENNESKERS VÆRDI.*)

Tekst: Matt. 12: 10—13.

Det bedste Bevis paa nogen Civilisation er den Værdi, som tillægges det menneskelige Liv. Paa ingen anden Maade var

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 23. Juni.

Mesterens Lærdomme mere revolutionære eller mere fundamentale end med Hensyn til Menneskers eller Sjæles Værdi.

Kristendommens væsentligste Mission er Fuldkommengorelse af Personligheden. I enhver Sammenligning maa Livets Værdier og Menneskehedens Velfærd være givet det øverste Sæde, for i Mesterens Øjne havde de en stor Værdi, og derfor syntes ingen Opofrelse for stor for ham for at hjælpe og troste og behage Menneskeheden. Han holdt nok af Menneskene til at kunne do for dem, for at frelse dem.

Mesteren har ved flere Lejligheder gjort os bekendt med hans Tanker desangaaende, saavel ved Lignelser som ved direkte Udtalelser — tænk f. Eks. paa Lignelsen om den barmhjertige Samaritan, den fortabte Son og Henvisningen, som indleder denne Artikel.

Verden vilde ikke have nogen Betydning uden Mennesket, for Mennesket er Kronen paa hele det store Skaberværk. Vi er skabt i Guds Billede og Lignelse, og som tidligere lært, vi kommer fra ham og gaar tilbage til ham, og »som Mennesket er, Gud en Gang var — og som Gud nu er, Mennesket en Gang kan blive«. Trods Menneskets Intethed i Forhold til dette store Univers, er det dog vidunderligt at tænke over de Evighedsmuligheder, som gives Menneskeheden.

Vi vil altid her paa Jorden finde forskellige Slags Mennesker, nogle Ledere, nogle Folgere og atter nogle, som skal drives til et eller andet Stykke Arbejde, men alle har de stor Værdi i Mesterens Øjne, og den største Opgave for os er at faa de mindre sukcesfulde til at blive til mere Gavn og Glæde, med andre Ord at gore hver eneste Sjæl saa værdifuld som overhovedet muligt.

Spørgsmaal:

1. Hvorfor er det et godt Bevis paa Civilisationens Beskaffenhed, naar man forstaar dets Synspunkt med Hensyn til Menneskets Værdi?
2. Hvorfor kan intet Menneske folge Kristus, som ikke forstaar Sjælenes store Værdi?
3. Hvorfor kaldes Mesteren den fuldkomne Personlighed?
4. Forklar Betydningen af Mesterens Lignelser med Hensyn til dette Emne.
5. Mennesket er Skaberværkets Krone. Bevis dette.
6. Hvad er det, der er guddommeligt og evigt ved Mennesket?
7. Hvorfor vilde Verden være et vidunderligt Sted at leve, om Mesterens Aand var herskende i Menneskenes Hjerter?
8. Vis, at Mennesker er af stor Værdi i Mesterens Øjne.

9. Hvad mener De om Paastanden: »Verden vilde være uden Betydning uden Mennesket«?
10. Hvilken Virkning skulde Menneskets Slægtskabsforhold til Gud og Menneskene have paa os?

MESTERENS TAALMODIGHED.*)

Tekst: 1. Peter 2: 20—23.

Udovelsen af Taalmodighed vil bringe os selv den storste Fred og Glæde og paa samme Tid være Aarsag til Lykke hos dem, der er omkring os.

Ordet har i sig selv to Meninger. For det forste betyder det at vente roligt paa noget, som man har haabet paa. Salig er den Mand, som har den Gave at kunne vente taalmodigt med den rette Aand, thi han vil modtage Livets store Belonning. Den anden Mening findes bedst hos de stadigt provede og lidende, som tager dette uden at klage. At kunne mode Livet paa denne Maade er meget stort, og det er meget faa, som kan gore det. Det er mange, som er kaldet til at leve et Liv under Forhold, som stadig kræver Taalmodighed, Mod og stadig Tro.

Mesterens Liv er i denne Retning atter en ypperlig Vejledning for os, selv for den mest provede, for hvem gik igennem Livet, som han gjorde, og hvem havde de Prover og Besværligheder, som han havde. Om vi tager alle disse Ting i Betragtning, kan vi atter takke vor Gud, at han sendte sin Son, Jesus Kristus, her til Jorden netop for at vise os »Vejen, Sandheden og Livet«.

Vi moder mange Besværligheder og Vanskeligheder, og vi synes maaske af og til, at de er uoverkommelige, men om vi ser hen til dette vort Ideal, vil vi alle være fornyet og fyldt med storre Kraft til at mode Livets Vanskeligheder.

Spørgsmaal:

1. Giv Eksempler paa Mennesker, som lider, men er taalmodige.
2. Hvad mener De, er det bedste Bevis paa Taalmodighed og Udholdenhed?
3. Hvorledes kan man bedst opelske Taalmodighed?
4. Vis, at Taalmodighed, Forudseenhed, Selvdisciplin er krævet, naar store Ting skal opnaas.

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 30. Juni.

ET BEGREP OM LIVET SOM DET BURDE VÆRE.

Av *Frederic B. Acosta.*

FYSISK BEGAVELSE.

Jeg antar, at enhver normal og intelligent manns og kvinnes kjæreste higen er å besitte og nyte varig foryngelse, som tjener til å opfriske sinn, hjerte og ånd, eftersom livets hjul ubarmhjertig følger sitt evige løp.

Dette er en av mine kjæreste drømmer. Et varig ungdommelig ansikt, så godt bevaret og beskyttet at det kan settes utover tid og tidsaldres ødeleggelse, blir en kilde til stadig tilfredsstillelse og glede og er i sig selv et motiv for å leve.

Det griper i mig å tenke på, hvor vidunderlig det vilde være å kunne være ung, full av vigør, full av liv hele tiden. Det vilde være vidunderlig, hvis vi bare kunde beholde ungdommens livlighet og begeistring, fortryllelse og ånd gjennem livet.

Om vi bare kunde beholde livets verdier, dets lyster og farver helt igjennem. Det vilde være en virkelig fysisk kulturtriumf, om vi kunde overvinde alderdomssvakhet og mestre alle de ting, som i almindelighet følger med alderdommen.

Kunde det opnåes? Våre videnskapelige fremskritt på dette område i de senere år gir oss opmuntrende håp, at vi endog kan leve og se, at sinn plus kunnskap om indre funktioner, indre organer og videnskapelige forsok kan udføre dette mirakel. Noget å se frem til trods alt.

Mange videnskapelige ting kan opnåes i de dekader, som ligger umiddelbart foran oss.

Jeg tror paa livet.

Jeg har tro på, at menneskelige genier og genialitet kan forbedre det.

Det tilhører vårt virkelige psykologiske utstyr å elske og beundre skjønnhet og sky grimhet.

KUNNSKAP OG FORSTÅELSE.

Livet har trods sine omskiftelser en gyllen kant, håpets regnbue, som alltid er tilstede i vår horisont, som ansporer oss til å strebe videre å fortsette å gå på — videre og videre.

Jeg vover ikke å profetere, heller ikke å forkynne for de fire himmelhjørner, at vi skal leve for evig og alltid, eller vi skal ha evigvarende fysisk liv, fordi jeg tror, det vilde være motstridende med de fundamentale lover i denne fysiske verden, vi er i. Vi kan ikke trodse naturen.

Men hvad jeg skulde like å vente er: (jeg uttrykker høie

håp) at vi skulde leve lenge nok, godt og sterkt nok til å nyte livet og den verden, vi er i.

Å leve lenge nok til å forstå det forbausende univers eller universer, som omgir oss.

Med andre ord, vi ønsker å leve lenge nok til at finne ut og se, hvad der er overalt, og hvis dette er nysgjerrighet, la oss få mest mulig ut av det.

Det er så meget å lære — derfor så meget å nyte og så meget å utføre i verden, at vår nuværende levetid er så usigelig kort — et altfor kort tidsrum for en høisinnet mann til virkelig å utføre verdifulle bedrifter i hans tilmålte tid her på denne jord.

Det menneskelige liv, som det er nu, er så kortvarig, så flyktig.

Å, hvor nytteløst det alt er.

Under en rimelig livstid kunde vi opnå den høie grad av intelligens og oplysning, som istandsetter oss til å fatte og løse livets og naturens såkaldte mysterier, som i den nuværende tidsalder narrer og overvelder oss.

Vi skulde være istand til å overvinne trykkende menneskelige begrensninger og utslette fattigdom og andre menneskelige ulykker, som plager denne besudlede menneskehet i disse økonomiske depressjonsår. Denne uregelmessige tilstand er en plett på vår moderne civilisasjons våpenskjold.

Alt dette, må jeg si, er innenfor fornuftens og mulighetens grense, fordi mennesket uvilkårlig søker ting, som bringer mest komfort, nytelse, lykke, akkurat som de unngår og avskyr noget, som bringer smerte og lidelse.

Dette tror jeg skulde være den herskende hensikt, livets verdige mål.

TILFREDSSTILLELSEN VED Å LEVE.

Når så livets teppe går ned og signalet gives, at vi skal gå over til det store hinsidige, skulde vi ha full bevissthet om, at vi ikke har levet forgjeves.

Vi skulde være lykkelige over å ha været her.

Det skulde ikke være noget savn ved å forlate vor lille, gamle verden, for arbeidet er utført, misjonen fullendt.

Og vi skulde føle, at vi er rede til et høiere og bedre liv.

Hvilken herlig livsfinale!

Tilfredsheten ved å ha levet livet i fullt mål.

Sådan er den motiverende tanke, som ledet mig til å skrive dette: »Mitt begrep om, hvad menneskelivet skulde være og burde være.«

* * *

»Lev for tidsaldrene, så vel som for idag.«

Albert A. Riggs, K. t.

EN SAMTALE MELLEM TRE PIGER.

Ruth — tilhorer Kirken.
Lizzie — kender ikke Kirken.
Inger — kender ikke Kirken.

Lizzie og Inger kommer gaaende ind, Arm i Arm, glade og smilende. Ruth kommer alene ind fra den anden Side, hilser med et venligt Smil paa de to andre. De to forste har Bøger under Armen.

Ruth: God Dag, I to. Hvor skal I hen? Jeg troede, I var færdige med Skolen nu.

Lizzie: God Dag. Vi skal til Præst, men da vi er lidt tidligt ude, gaar vi en lille Tur først.

Inger: Ih, vi har en mægtig lang Lektie til i Dag, og jeg kan slet ikke huske Salmevers.

R.: Præst og Lektie, hvad er det, I taler om?

L.: Du forstaar da vel, at vi gaar til Konfirmationsforberedelse hos Præsten? Vi skal jo blive voksne nu.

R.: Ja, nu er jeg med paa den. Selvfolgelig skal I vel konfirmeres. Jeg havde næsten glemt, at der var noget saadant til.

I.: Men hvad mener du, Ruth, du skal da vel selv konfirmeres, naar du bliver færdig med Skolen? Det gor da alle Mennesker.

R. (smiler og ryster paa Hovedet, samt ser lidt hemmelighedsfuld ud): Nej, det kan du tro, jeg ikke skal.

L.: Ruth, det kan du da ikke mene. Det maa da være en stor Skam ikke at blive konfirmeret?

I.: Og tænk paa alle de fine Klæder, paa Festen og Gaverne. Jeg skal have hvid Kjole og hvide Silkesko, og saa har Mor lovet mig Armbaandsur. Ih nej, det kunde jeg rigtignok ikke tænke mig at undvære. Men hvorfor skal du dog ikke konfirmeres?

R.: Jo, det skal jeg gerne fortælle dig, men sig mig nu først, hvorfor du saa gerne vil blive konfirmeret. Men det behover du næsten ikke at fortælle mig, det har jeg jo hort. Det er vist mest fordi, du skal have fine Klæder og et stort Selskab.

I. (ser lidt forlegen ud): Naa, det kan du maaske have Ret i, men der er saa mange andre Ting. Naar du først er konfirmeret, saa bliver du regnet for rigtig voksen, og saa har du saa meget mere Frihed end for. Saa behover du ikke at gaa og bede Far og Mor om Lov til alt muligt. Ih, hvor skal det blive herligt.

L.: Inger, du kan nu heller aldrig tage noget alvorligt.

Selvfølgelig er det ikke bare derfor. Vi bliver konfirmeret, fordi vi skal bekræfte vort Daabsløfte. Og Præsten er en mægtig rar Mand, og der er saa rart og hyggeligt henne i Kirken.

R.: Ja, det lyder jo lidt mere fornuftigt. Hvad var det, du sagde om et Daabsløfte? Hvad for et Daabsløfte er det, du taler om?

L.: Mit eget, selvfølgelig. Det jeg aflagde, da jeg blev døbt.

R.: Hvor gammel var du, da du blev døbt?

L.: Jeg var vist en Maaned omtrent.

I.: Og jeg var bare 14 Dage. De var bange for, at jeg skulde dø, saa jeg blev tidligt døbt. Du skulde bare høre min Gudmoder fortælle om, hvor højt jeg »vrælede« i Kirken. Stakkels Præst. (Ler for sig selv.)

R.: Men Lizzie, hvor kunde du aflægge noget Løfte, da du var en Maaned gammel? Da kunde du jo slet ikke tale?

L.: Du kan da vel forstaa, at det ikke var mig, men mine Faddere, som gjorde det for mig.

R.: Hvem er dine Faddere?

L.: Min Gudmoder er død for længe siden, og de andre har jeg aldrig set.

R.: Men synes du egentlig, at der var nogen Mening i, at de skulde give et Løfte for dig, naar de alligevel aldrig har gjort noget for at hjælpe dig til at holde det. Og hvorledes kan du gentage et Løfte, som du aldrig har givet?

L.: Nu synes jeg, du bliver væmmelig, Ruth. Forresten saa taler du som en Præst.

I.: Jamen, Lizzie, det er da sandt det, hun siger. — Men du selv, er du maaske ikke døbt heller?

R.: Jo, det er jeg rigtignok. Jeg var otte Aar gammel den Gang, og mine Forældre og mine Søndagsskolelærerinder havde forklaret mig det hele, saa jeg vidste, hvorfor jeg blev døbt, og jeg var meget lykkelig over det. Jeg vil aldrig glemme den Dag. Jeg havde hvid Kjole paa og syntes næsten, jeg var i Himmelen, da jeg gik ned i Daabens Vande.

L.: Gik ned — hvad mener du med at gaa *ned* i Daabens Vande? Var der da ikke en Præst, som hældte Vand udover dit Hoved?

R.: Nej, det kan du tro, der ikke var. Har du ikke hørt om Johannes Døberen, som døbte i Jordans Flod, fordi der var meget Vand. Det havde vel ikke været nødvendigt at staa ude i Floden, dersom der blot skulde hældes lidt Vand paa Hovedet. Og der staar om en Hofmand, som Filip døbte, at de steg *ned* i Vandet, og de steg *op* af Vandet. Paa den Maade er jeg ogsaa døbt.

I.: Ja, tænk, det lyder da ganske fornuftigt. Men hvordan

kunde din Moder vove at vente, helt til du blev otte Aar, med at lade dig døbe? Tænk, om du var død forinden?

R.: Ja, hvad saa? Saa var jeg blot gaaet lige hjem til et godt Sted, for der staar jo, at Guds Rige hører de smaa Børn til. Og da jeg var saa lille, som du var, da du blev døbt, blev jeg baaret hen til Kirken, og nogle gode Mænd tog mig i Armene og velsignede mig, ligesom Jesus selv gjorde med de smaa Børn, da han var hernede.

L.: Dette bliver helt spændende. Næsten ligesaa godt som en Religionstime i Skolen. Men saa kunde jeg nok lide at vide, hvorfor du skulde døbes, naar du var otte Aar gammel?

R.: Jo, det vil jeg gerne fortælle dig. Da Frelseren var hernede, saa lærte han os, at Daaben var nødvendig for alle, og at den var for Syndernes Forladelse. Et lille Barn kan slet ikke synde, det véd du godt, og derfor behøver det heller ikke Daab, men naar det vokser til og selv begynder at forstaa Forskel paa godt og ondt, saa maa det døbes. Og henne i vor Kirke bliver Børnene døbt, naar de selv er gamle nok til at forstaa, hvad de gør, og de bliver døbt af gode Mænd, som har Myndighed til at gøre det, ligesom Døberen Johannes i gamle Dage.

I.: I *vor* Kirke, siger du? Det er er lige det, jeg staar og tænker paa: Hvor har du vel lært al denne Bibellærdom? Man skulde næsten tro, du var begyndt at studere til Præst.

R.: Nej, det har jeg ikke, men jeg kommer hver Søndag Morgen til Søndagsskole henne paa Priorvej 12. Det er hos de Sidste Dages Hellige. Det er nogle gode, lykkelige Mennesker, som lærer Jesu Kristi sande Lære. Mine Forældre kommer ogsaa derhen, og hele vort Hjem er blevet saa lykkeligt, siden vi alle begyndte at komme derhen. Jeg skulde ønske, I ogsaa kunde komme med. I kunde komme til at gaa i samme Klasse som mig. Vi har det virkelig saa rart derhenne og lærer saa mange gode Ting. — Aa, kan I ikke sporge, om I kan faa Lov til at komm med næste Søndag?

L.: Ja, véd du hvad, Inger, det kunde jeg have god Lyst til. Skal vi ikke tage og gaa derhen en Dag?

I.: Det vil jeg gerne, Lizzie. Nu skal jeg sporge Mor, naar jeg kommer hjem (Tilføjer smilende): For *endnu* er jeg jo ikke konfirmeret. — Men du, nu maa vi virkelig skynde os, ellers kommer vi for sent til Præsten.

L.: Ja, det har du virkelig Ret i. Kom Inger. Farvel Ruth, og Tak for Uderholdningen.

R.: Selv Tak begge to. Og hjertelig velkommen paa Søndag. Farvel.

L. og I.: Farvel, Farvel.

(Samtale givet ved Søndagsskolekonferencen i København 4. Maj 1935.)

VORT VALGSPROGS BETYDNING ELLER VOR „BIKUBEAAND".

Jeg skal prove paa at tale om Betydningen af vort Valgsprog. eller med andre Ord Bikubeaanden. Den lyder saaledes:

»Paa mit Æresord vil jeg hver Dag have Tro, soge Kundskab, beskytte Helbred, Ære, Kvindestand, forstaa Skønhed, kende Arbejde, elske Sandhed, smage det sode ved at tjene andre, fole Glæde.«

Det er et meget betydningsfuldt Valgsprog, vi kan deri lære mange gode og nyttige Ting, som vil komme til at gavne os i Fremtiden. Dens Anvendelse for hver Pige er »jeg vil«. Det bestaar af ni forskellige Hovedpunkter. Det forste er: Have Tro. For det forste skal vi have Tro paa Gud vor himmelske Fader, dernæst paa hans Son Jesus Kristus, Verdens Frelser. Paa dem, som Gud har sat som Ledere for hans Kirke, paa os selv og vore Medmennesker.

Soge Kundskab. Blive intelligente og oplyste, saaledes at vi kan forstaa Livets Pligter og Ansvar. Den bedste Maade at blive lykkelige paa, er at lære og kende Gud og Jesus Kristus, hans udsendte.

Beskytte Helbred. Tage Vare paa vort Legeme og holde det ubesmittet af Verdens Sygdomme; det kan vi gore ved at holde de moralske Love og Visdomsordet.

Ære Kvindestad. Lære hvad det vil sige at være en Kvinde, hendes Mission i Verden og hendes Ansvar og Pligter.

Forstaa Skonhed. Der skulde sættes Pris paa Naturens Skonhed, thi den er skabt af Gud; vi skulde i det hele taget sætte Pris paa alle de Skonheder, som overgaar Ansigtets og Figurens Skonheder, saasom ædel Karakter, Venlighedens Skonhed og mange andre.

Kende Arbejde. Være i Stand til at gore noget nyttigt, en virksom Bi i Livets Bikube. Herren siger, der er ikke Plads for dovne i Zion. Den dovne er altid ulykkelig.

Elske Sandhed. Altid være ærlig. De trettende Trosartikel lærer os derom. Den begynder saaledes: Vi tror, at vi bor være ærlige, sanddru, kyske, velgorende, dydige, oprigtige og gore godt mod alle o. s. v.

Smage det sode ved at tjene andre. Erfare den Fred i Sindet og den uforklarlige Lykke, som vi foler, saa snart vi har gjort noget godt for andre.

Fole Glæde. Saasnart vi har trostet en syg, hjulpet en fattig eller paa lignende Maade gjort godt for andre, kommer vi til at fole den sande Glæde.

Dette er de ni forskellige Punkter i vor Bikubeaand, og mit Ønske er, at I har faaet en Forstaaelse af, hvad Bikubepigernes Arbejde gaar ud paa, og jeg vil bede, om vi Bikubepiger vilde fortsætte det gode Arbejde saa godt, som vi har begyndt. Dette er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale holdt af Carla Larsen, 14 Aar gammel, til Aabningsfesten den 11. Sept. 1934 i Aarhus.

Tak din Gud for hver lille Solstraale, som kommer paa din Vej, som i nogle Øjeblikke gør Verden lys for dig; men ogsaa for hver mørk og trist Dag, hvor Modgang og Prøvelse ogsaa paa sin Vis fortæller, at Gud stadig har med dig at gøre, at han fuldbyrder sit Værk, din Opdragelse for Evigheden. Naar du véd, at alt afhænger deraf, da véd du ogsaa, at alt vil tjene dig til Bedste — blot du har Tillid til Gud. Og naar du véd dette, véd du tilstrækkeligt til at holde dig ved godt Mod, som om alt synes at gaa daarligt for dig.

INDHOLD:

Den store Gengiver eller Genopretter 265
Prolog 270
Andrew Jensen i Danmark 271
Den danske Mission 272
Den norske Mission 273
Et Ord 274
Samvittighet 275
Redaktionelt 276
Kan denne syge Verden helbredes? 276
Søndagsskolen 278
Menneskers Værdi 279
Mesterens Taalmodighed .. 281
Et Begrep om Livet som det burde være 282
En Samtale mellem tre Piger 284
Vort Valgsprogs Betydning eller vor »Bikubeaand«... 287

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E Bording A/S